

Rapport

Datum: 25 november 2005
Rapportnummer: 2005/361

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het arrondissementsparket te Rotterdam:

zijn - op 20 december 2001 onder een derde - inbeslaggenomen auto niet spoedig aan hem heeft laten terugbezorgen;

niet heeft voorkomen dat zijn auto werd vernietigd;

hem tussen 20 december 2001 en 12 februari 2002 niet heeft geïnformeerd over de wijze waarop hij teruggave van zijn auto kon bewerkstelligen.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat de schadevergoeding van € 450 die de officier van justitie te Rotterdam hem in verband met de vernietiging van de auto heeft aangeboden te laag is.

Beoordeling

Algemeen

Op basis van de bevindingen van het onderzoek kan de zaak die aan de Nationale ombudsman ter beoordeling is voorgelegd vanuit het perspectief van verzoeker als volgt worden geschetst.

Verzoeker werd op zeker moment door de politie gebeld met het bericht dat zijn auto, die hij aan zijn zoon had uitgeleend, in beslag was genomen omdat iemand anders, de heer D., daarmee een strafbaar feit had gepleegd. In de daarop volgende zeven weken heeft hij tenminste eenmaal, maar mogelijk zo'n vijf maal contact opgenomen met de politie om naar zijn auto te informeren. Hij zou eerst hebben vernomen dat hij bericht van het Openbaar Ministerie moest afwachten; vast staat dat hij de laatste maal te horen kreeg dat zijn auto aan een sloper was verkocht.

Verzoeker wendde zich daarop tot het arrondissementsparket te Rotterdam met een verzoek om zijn schade ad € 1500 te vergoeden. De parketsecretaris ging niet in op de schadeclaim, maar handelde de brief af als een verzoek om teruggave. Hij wees dit verzoek af omdat verbeurdverklaring van de auto zou worden gevorderd in de strafzaak tegen D. en wees verzoeker op de mogelijkheid van beklag bij de rechtbank. De behandeling van verzoekers klaagschrift duurde - buiten zijn schuld - veertien maanden en resulteerde in een last van de rechtbank tot teruggave van de auto aan verzoeker. Het Openbaar Ministerie bood verzoeker ter compensatie van de auto, die door de Dienst Domeinen op € 220 was getaxeerd, een bedrag van € 450 aan. Volgens verzoeker is zijn schade veel groter, maar kan hij die niet aantonen omdat hij niet meer over de auto en de daarin liggende papieren beschikt. Hij gaf bijvoorbeeld aan dat hij sportvelgen op de auto

had laten zetten, alsmede een autoradio en cd-wisselaar had geïnstalleerd. Voorts gaf hij aan dat hij ruim een jaar niet over zijn auto had kunnen beschikken en verzocht hij een schadevergoeding voor elke gemiste dag vervoer.

Verzoekers klachten betreffen het feit dat hij zijn auto niet snel terug heeft gekregen nadat deze bij een hem onbekend persoon in beslag was genomen, dat hem in de eerste weken na inbeslagneming niet duidelijk is gemaakt hoe hij de auto terug kon krijgen (of daarover zelfs onjuist is geïnformeerd), dat zijn auto is vernietigd en het Openbaar Ministerie niet bereid is zijn schade volledig te vergoeden.

I. Ten aanzien van het niet spoedig terugbezorgen van de auto en het niet informeren dienaangaande

1.1. Op 20 december 2001 namen ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond een Opel Kadett in beslag onder de bestuurder, de heer D. Deze had eerder die ochtend een rijverbod gekregen wegens het rijden onder invloed en het rijden zonder rijbewijs. Later bleek, bij een nadere controle op het moment dat deze man weer met de auto wilde gaan rijden, dat hij geen geldig rijbewijs bezat, zodat de politie in overleg met een parketsecretaris van het Openbaar Ministerie te Rotterdam besloot om de auto in beslag te nemen. De politie trof bij D. zowel het kentekenbewijs voor de Opel Kadett, als voor een andere auto aan, die beide op naam van verzoeker stonden. Het ontvangstbewijs voor inbeslagneming werd aan de bestuurder uitgereikt.

1.2. Verzoeker werd diezelfde dag door een ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond telefonisch geïnformeerd over de inbeslagneming. Verzoeker had daarbij aangegeven dat hij de bestuurder niet kende en dat hij de auto had uitgeleend aan zijn zoon. Volgens verzoeker had de ambtenaar van politie hem laten weten dat hij schriftelijk bericht zou krijgen van het Openbaar Ministerie over zijn auto. Op 11 februari 2002 schreef verzoeker aan het parket dat hij had gehoord dat zijn auto inmiddels was vernietigd, maar dat hij nooit enig schriftelijk bericht van hen had ontvangen over waar hij zijn auto kon ophalen.

1.3. Volgens een medewerker van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond is de auto op 23 januari 2002 door de Dienst Domeinen getaxeerd en op 29 januari 2002 aan een sloperij verkocht. Bij navraag bleek dat de politie geen mutaties in het registratiesysteem kon vinden waaruit bleek dat verzoeker zich in persoon bij de politie had gemeld om zich te informeren over de inbeslaggenomen auto. Volgens de politie kon hieruit echter niet worden afgeleid dat hij niet aan het bureau was geweest.

1.4. Verzoeker klaagt erover dat het arrondissementsparket te Rotterdam zijn auto niet spoedig heeft laten terugbezorgen. Hij had geen schriftelijk bericht gekregen van het Openbaar Ministerie met een beslissing tot teruggave of een bericht waar hij zijn auto kon ophalen.

2.1. De minister van Justitie acht de klacht niet gegrond. Hij gaf aan dat de inbeslagneming van de auto had plaatsgevonden conform artikel 94 van het Wetboek van Strafvordering (verder: Sv) en de Aanwijzing inbeslagneming bij verkeersdelicten van het College van procureurs-generaal, wegens overtreding van artikel 107 Wegenverkeerswet 1994 (bezit van een rijbewijs voor het besturen van een motorrijtuig). In zijn reactie schreef de minister dat de bestuurder al herhaaldelijk (namelijk dertien keer) wegens het rijden zonder rijbewijs was aangehouden en veroordeeld; ter zitting zou dan ook verbeurdverklaring van de auto worden gevorderd. Hiermee was volgens de minister gehandeld conform de geldende regelgeving. Verder gaf hij aan dat het niet zo is dat het Openbaar Ministerie een auto die onder een derde in beslag is genomen dient terug te bezorgen aan de rechthebbende. Overigens had het parket gedacht dat de auto aan de bestuurder had toebehoord, omdat deze had gesproken over "zijn auto" en zowel van deze auto als van nog een andere auto de kentekenbewijzen in zijn bezit had.

2.2. Ten aanzien van de informatieverstrekking stelde de minister dat het Openbaar Ministerie niet gehouden is om de rechthebbende te informeren over de teruggave van de auto. Hij gaf daarbij aan dat volgens de hoofdregel van artikel 116 Sv het voorwerp waarop beslag is gelegd in principe wordt teruggegeven aan de beslagene. Indien de officier van justitie voornemens is verbeurdverklaring van het inbeslaggenomen voorwerp te vragen, terwijl de beslagene nog ter terechtzitting zal moeten worden berecht, zal dit op dezelfde zitting gebeuren. De officier van justitie kan hiertoe op grond van de wettelijke bepalingen omtrent het beslag besluiten en is niet verplicht de rechthebbende ter zake te informeren. Dit moet hij wel doen indien de rechthebbende om teruggave verzoekt. Verzoeker was door de parketsecretaris van het beslag in kennis gesteld bij brief van 18 februari 2002. In deze brief was hij gewezen op de beklagmogelijkheden van de artikelen 552a tot en met 552c van het Wetboek van Strafvordering. De minister acht beide klachten niet gegrond.

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

4. De beslissing om een voorwerp in beslag te nemen dient conform de wettelijke bepalingen te worden genomen. Met inbeslagneming moet een strafvorderlijk doel zijn gediend. Op grond van artikel 94, tweede lid Sv is verbeurdverklaring één van de mogelijke strafvorderlijke doelen. In een geval waarbij reeds meerdere keren tegen iemand proces-verbaal is opgemaakt wegens het rijden zonder rijbewijs, behoort verbeurdverklaring van de betreffende auto in beginsel tot de mogelijk op te leggen straffen.

Echter, een voorwaarde voor verbeurdverklaring is dat het voorwerp aan de verdachte toebehoort, zoals voorgeschreven in artikel 33a Sr. Wanneer een voorwerp niet aan de verdachte toebehoort, kan verbeurdverklaring alleen plaatsvinden, indien degene aan wie het voorwerp wél toebehoort, redelijkerwijs had kunnen vermoeden dat het voorwerp zou

worden gebruikt in verband met het strafbare feit, in dit geval rijden zonder bezit van een geldig rijbewijs.

5. De Aanwijzing inbeslagneming bij verkeersdelicten van het College van procureurs-generaal (zie Achtergrond, onder 5.) bevat instructies over de wijze waarop de politie aan haar bevoegdheid tot inbeslagneming toepassing moet geven. Op grond van de Aanwijzing is inbeslagneming van een voertuig aangewezen, als de verkeersveiligheid dat vereist, bijvoorbeeld als de verdachte bij herhaling een ernstig verkeersdelict pleegt. Op grond van die Aanwijzing mag een voertuig bij overtreding van artikel 107 WVV 1994 in beslag worden genomen teneinde voortzetting van het delict te verhinderen, doch dient het voertuig bij een eerste overtreding te worden teruggegeven aan een door de eigenaar of houder gemachtigde bestuurder. In dit geval was tegen de bestuurder reeds meerdere keren proces-verbaal opgemaakt wegens het rijden zonder rijbewijs. Dit betekent dat inbeslagneming van een auto bij het delict in kwestie past binnen het door het Openbaar Ministerie uitgezette beleid. Overleg met het Openbaar Ministerie was op dat moment, hoewel dit in dit geval wel is gebeurd, op grond van de Aanwijzing niet vereist.

6. De weergave van de feiten in het proces-verbaal van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond bevestigt dat de bestuurder inderdaad twee kentekenbewijzen in zijn bezit had, maar dat beide op naam van verzoeker stonden. Alhoewel verzoeker later telefonisch heeft laten weten dat hij het kentekenbewijs van de Opel Kadett thuis had liggen, acht de Nationale ombudsman het op grond van de gegevens in het proces-verbaal en het feit dat de politie diezelfde dag al telefonisch contact heeft opgenomen met verzoeker aannemelijk dat de bestuurder inderdaad in het bezit was van het kentekenbewijs van de Opel Kadett, terwijl dit wel op naam stond van verzoeker.

In het proces-verbaal is vastgelegd dat verzoeker diezelfde dag aan de politie had aangegeven dat hij de bestuurder niet kende, maar dat hij de auto had uitgeleend aan zijn zoon.

7. De Nationale ombudsman overweegt als volgt.

Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat de politie kort na de inbeslagneming op de hoogte was van het feit, althans er ernstig rekening mee moest houden, dat de auto toebehoorde aan verzoeker, en in elk geval wist dat het kentekenbewijs op diens naam stond. Om die reden is de Nationale ombudsman van oordeel dat ook het Openbaar Ministerie op de hoogte had kunnen geraken van het feit dat de auto niet aan de verdachte toebehoorde. Dat de verdachte zou hebben verteld dat het "zijn auto" betrof, acht de Nationale ombudsman niet een doorslaggevende factor om aan te nemen dat hij inderdaad eigenaar en rechthebbende was. Kennelijk was het bij het Openbaar Ministerie bekend dat de bestuurder ook nog van een andere auto het kentekenbewijs in zijn bezit had; dit had bij het Openbaar Ministerie ook vragen kunnen doen rijzen, zeker nu al op de ochtend van inbeslagneming was gebleken dat beide kentekenbewijzen op naam van verzoeker

stonden.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de naam van verzoeker op het kentekenbewijs, samen met de informatie in het proces-verbaal van de politie van dezelfde dag als de inbeslagneming, ernstige twijfel had moeten doen rijzen aan de mogelijkheid van verbeurdverklaring van de auto en daarmee aan de grondslag van de inbeslagneming. Dit had voor het Openbaar Ministerie aanleiding moeten zijn om, hetzij nader onderzoek in te stellen op dit punt, hetzij de inbeslagneming te beëindigen, zulks in verband met het navolgende.

8. Op 1 januari 1996 zijn gewijzigde regels met betrekking tot de teruggave en bewaring van strafvorderlijk inbeslaggenomen voorwerpen in werking getreden. Hiermee is beoogd - naast invoering van de mogelijkheid om met machtiging van het Openbaar Ministerie bepaalde categorieën voorwerpen snel te vervreemden - de positie van de rechthebbende die niet beslagene is te versterken (zie Achtergrond, onder 2.1.).

Uitgangspunt was en bleef dat het Openbaar Ministerie dient over te gaan tot teruggave van een inbeslaggenomen voorwerp, zodra het belang van de strafvordering zich hier niet meer tegen verzet (artikel 116 Sv, zie Achtergrond, onder 2.). In de Memorie van Toelichting staat vermeld dat het Openbaar Ministerie zich bij iedere inbeslagneming moet afvragen of het voorwerp terug kan naar de beslagene. Indien deze afstand doet van het voorwerp, is de volgende vraag of er een bekende rechthebbende is. Ten slotte moet worden beoordeeld of het voorwerp wel geschikt is voor bewaring, of dat het kan worden vervreemd of vernietigd.

Gelet hierop, alsmede gelet op het feit dat de wetswijziging mede beoogde de positie van de rechthebbende aan wie het voorwerp door een strafbaar feit is onttrokken te versterken, dient het Openbaar Ministerie ervoor te zorgen dat ten aanzien van een inbeslaggenomen voorwerp dat niet aan de beslagene toebehoort zo snel mogelijk wordt onderzocht of een strafvorderlijk belang bestaat bij voortduren van het beslag en dient het de toepassing van het dwangmiddel te toetsen aan de vereisten van proportionaliteit en subsidiariteit. De Nationale ombudsman merkt hierbij op dat het Openbaar Ministerie weliswaar feitelijk niet zorg draagt voor het terugbezorgen van inbeslaggenomen voorwerpen, toch dient het Openbaar Ministerie de beslissing te nemen tot teruggave zodra het belang van de strafvordering zich niet meer hiertegen verzet.

9. Nu het Openbaar Ministerie zich kennelijk onvoldoende (tijdig) heeft verdiept in de legitimatie van het beslag, terwijl men spoedig na de inbeslagneming had kunnen weten dat verzoeker - en niet de bestuurder - eigenaar en rechthebbende van het voertuig was, oordeelt de Nationale ombudsman dat er is gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

10.1. Ten aanzien van het verstrekken van informatie over de teruggave merkt de Nationale ombudsman het volgende op. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

10.2. Vast staat dat verzoeker pas op 11 februari 2002, na kennisneming van de vernietiging van zijn auto, een brief heeft geschreven aan het Openbaar Ministerie. Hij gaf hierin duidelijk aan dat het voertuig hem toebehoorde. Voorts is uit de informatie van de politie gebleken dat het proces-verbaal van inbeslagneming reeds op dat moment was ingezonden naar het parket. In reactie op verzoekers brief, wees de parketsecretaris bij brief van 18 februari 2002 op verzoekers beklagrecht en gaf aan ter zitting verbeurdverklaring van de auto te zullen vorderen. Alhoewel verzoeker daarnaast heeft gesteld dat hij meerdere keren op het politiebureau is gaan vragen wanneer hij zijn auto terugkreeg, heeft de politie dit niet kunnen bevestigen noch ontkennen, omdat er in het systeem geen mutaties over waren opgenomen. Onduidelijk blijft derhalve of verzoeker reeds voor 11 februari 2002 verzoeken om informatie had gedaan bij de politie, vast staat wel dat hij een dergelijk verzoek niet eerder tot het Openbaar Ministerie had gericht.

10.3. Desondanks is de Nationale ombudsman van oordeel dat, in samenhang met de overwegingen onder 7 tot en met 9, het Openbaar Ministerie kan worden verweten dat verzoeker niet actief en adequaat is geïnformeerd over de wijze waarop hij zijn auto kon terugkrijgen. Door pas na een schrijven van verzoeker te wijzen op de mogelijkheid van beklag, terwijl verzoeker zich al eerder had opgeworpen als eigenaar van de auto, heeft het Openbaar Ministerie niet voldaan aan het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is op dit punt eveneens niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet voorkomen van de vernietiging

1. Verzoeker klaagt erover dat het Openbaar Ministerie niet heeft voorkomen dat zijn auto werd vernietigd. Hij kwam er op 11 februari 2002 achter dat zijn auto was vernietigd, toen hij deze bij het politiebureau wilde komen ophalen.

2.1. De minister van Justitie acht de klacht niet gegrond. Hij gaf aan dat de auto na de inbeslagneming in bewaring was gegeven aan de Dienst Domeinen. Deze Dienst is door een doorlopende machtiging van het Openbaar Ministerie bevoegd tot het vernietigen van voorwerpen die niet voor opslag geschikt zijn (zie artikel 117 van het Wetboek van Strafvordering). Onder deze voorwerpen zijn ook begrepen auto's met een waarde van minder dan € 450.

Omdat de geschatte waarde van de auto € 220 bedroeg, is de Dienst Domeinen overgegaan tot vernietiging van de auto. Deze beslissing was dus niet genomen door de

officier van justitie, aldus de minister.

3. Zoals onder 1.8 en Achtergrond onder 2. vermeld, zijn op 1 januari 1996 gewijzigde regels met betrekking tot de teruggave en bewaring van strafvorderlijk inbeslaggenomen voorwerpen in werking getreden. Hiermee is - naast invoering van de mogelijkheid om met machtiging van het Openbaar Ministerie bepaalde categorieën voorwerpen snel te vervreemden - beoogd de positie van de rechthebbende die niet de beslagene is te versterken.

4. In artikel 117, tweede lid, onder b, Sv is de mogelijkheid geschapen dat de officier van justitie een machtiging tot (onder meer) vervreemding van een inbeslaggenomen voorwerp verstrekt ten aanzien van voorwerpen waarvan de kosten van bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot hun waarde. Het Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (BIV) houdt in dat onder deze voorwerpen in ieder geval zijn begrepen motoren en auto's met een waarde van minder dan € 450 (zie Achtergrond, onder 3.) In de Handleiding Inbeslagneming van het College van procureurs-generaal staat verder vermeld dat het parket geen verzoeken meer van de politie ontvangt om inbeslaggenomen auto's met een waarde beneden de € 2200 te deponeren bij de Dienst der Domeinen. Voorts worden binnen enkele weken na inbeslagneming auto's met een waarde van minder dan € 450 vernietigd (zie Achtergrond, onder 4.)

5. De Nationale ombudsman heeft in een eerder rapport geoordeeld dat de hoofdofficier van justitie in redelijkheid heeft kunnen besluiten een algemene machtiging tot vervreemding van bedoelde voorwerpen te verlenen aan de Dienst Domeinen. (zie Achtergrond, onder 6.)

6. In dit geval is de auto direct na de inbeslagneming geplaatst aan het politiebureau aan de Boezembucht te Rotterdam. Vervolgens is de auto in bewaring gegeven aan de Dienst Domeinen. Volgens de Handleiding Inbeslagneming hoeft de politie voor de plaatsing bij de Dienst Domeinen van auto's met een waarde van minder dan € 2200 niet bij het Openbaar Ministerie om een beslissing tot deponering te vragen.

De Dienst Domeinen heeft op 23 januari 2002 een taxatie uitgevoerd, waarbij de waarde werd geschat op een bedrag van minder dan € 450. Op 29 januari 2002 werd de auto verkocht aan een sloper. Op basis van eerdergenoemde Handleiding is de vervreemding en vernietiging van een auto met geringe waarde inderdaad binnen enkele weken mogelijk.

Voorts heeft de politie het dossier betreffende de inbeslagneming tussen 14 januari 2002 en 4 februari 2002 ingestuurd naar het Openbaar Ministerie.

7.1. Een en ander neemt niet weg dat blijkens de Memorie van Toelichting en de Nota naar aanleiding van het verslag bij eerdergenoemde wetwijziging de wetgever een systeem voor ogen heeft gestaan waarin de officier van justitie alvorens te beslissen over de

(geschiktheid voor) bewaring en eventuele vervreemding/vernietiging éérs dient te beslissen over de vraag of het beslag moet voortduren, bijvoorbeeld met het oog op de bewijsvoering, dan wel of teruggave van het voorwerp aan de beslagene of een andere rechthebbende moet volgen (zie Achtergrond, onder 2.). Het Openbaar Ministerie moet dus vóódat Domeinen op grond van eerdergenoemde machtiging mag overgaan tot vervreemding, uitdrukkelijk beslissen of het beslag gehandhaafd moet blijven.

7.2. Gelet hierop en op het oordeel onder I, alsmede gelet op het feit dat de wetswijziging mede beoogde de positie van de rechthebbende die niet verdachte is, te versterken, dient het Openbaar Ministerie ervoor te zorgen dat hij een beslissing omtrent teruggave aan de rechthebbende van een inbeslaggenomen voorwerp, ook als dat een auto met een geringe waarde is, heeft genomen voordat de Dienst Domeinen op grond van de aan hem gegeven machtiging tot vernietiging kan overgaan.

8. Het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen houdt in dat bestuursorganen hun administratieve beheer en organisatorisch functioneren inrichten op een wijze die behoorlijke dienstverlening aan burgers verzekert. Dit houdt onder meer in dat het Openbaar Ministerie als verantwoordelijk orgaan voor teruggave van inbeslaggenomen voorwerpen moet voorzien in een administratieve procedure, die waarborgt dat de politie noodzakelijke informatie met betrekking tot inbeslaggenomen voorwerpen op een zodanig tijdstip verstrekt dat het Openbaar Ministerie tijdig kan beslissen omtrent teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp aan de rechthebbende.

Dat in dit geval reeds tot vernietiging van de auto is overgegaan, terwijl het Openbaar Ministerie nog onvoldoende de mogelijkheid van teruggave aan de rechthebbende had onderzocht, kan het Openbaar Ministerie dan ook worden aangerekend.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Dit geeft aanleiding om in dit rapport een aanbeveling te doen.

III. Ten aanzien van de hoogte van de schadevergoeding.

1. Verzoeker klaagt erover dat de door het Openbaar Ministerie betaalde schadevergoeding te laag is. Hij heeft inmiddels € 450 ontvangen, maar in zijn brief van 11 februari 2002 schreef hij dat hij voor € 1500 schade had geleden. Later voegde hij daar bij de rechter nog een claim aan toe.

2. De minister van Justitie verwijst in reactie op dit klachtonderdeel naar artikel 117 Sv, waarbij het beslag na vervreemding blijft rusten op de verkregen opbrengst. Indien tot teruggave wordt beslist, moet in plaats van het voorwerp de opbrengst worden uitgekeerd. Kennelijk met het oog op het feit dat slechts voorwerpen met een geschatte waarde van minder dan € 450 op grond van de gegeven machtiging mogen worden vernietigd, heeft de officier van justitie de bovengrens van € 450 genomen om de hoogte van de toe te kennen

schadevergoeding te bepalen. De minister vond dit een redelijke schadevergoeding en achtte de klacht niet gegrond. Hij volgde daarbij het standpunt van de hoofdofficier van justitie in de brief van 20 mei 2004, die tijdens de afhandeling van de klacht eveneens had aangegeven dat de inbeslagneming van de auto en de daarop volgende vernietiging in overeenstemming met de wettelijke bepalingen was gedaan. Ook de hoofdofficier achtte de toegekende compensatie royaal.

3. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om, in dit geval hogere, schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar daarbij stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

4. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

5. Wat betreft de gehoudenheid tot het betalen van een vergoeding die hoger is dan de opbrengst van de auto brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

6. De hoofdofficier heeft toekenning van een hogere schadevergoeding geweigerd omdat de inbeslagneming en daaropvolgende vervreemding en vernietiging van de auto in overeenstemming met de wettelijke voorschriften had plaatsgevonden en de aangeboden vergoeding in het licht van de getaxeerde waarde royaal is.

Van een evident onjuiste afwijzing van de schadeclaim (voorzover deze het bedrag van € 450 oversteeg) is naar het oordeel van de No geen sprake. Tegenover de taxatie van Domeinen (€ 220) stond geen gedocumenteerd ander bedrag, terwijl verzoeker bij brief

van 14 oktober 2003 de mogelijkheid was geboden zijn vordering tot schadevergoeding te onderbouwen met rekeningen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het arrondissementsparket te Rotterdam is gegrond ten aanzien van:

- het niet teruggeven van de auto, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving;
- het niet informeren over teruggave, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;
- het niet voorkomen van de vernietiging, wegens schending van het vereiste van adequate organisatorische voorzieningen;

en niet gegrond ten aanzien van:

- de afwijzing van het verzoek tot hogere schadevergoeding.

AANBEVELING

De minister van Justitie wordt in overweging gegeven te bevorderen dat het College van procureurs-generaal een administratieve procedure over informatieverstrekking tussen politie en het Openbaar Ministerie in het leven roept, waardoor de parketten tijdig een beslissing kunnen nemen ten aanzien van de voortdoring van het beslag, meer in het bijzonder in het geval niet de verdachte, maar een derde rechthebbende lijkt te zijn.

Onderzoek

Op 25 juni 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te Spijkenisse, met een klacht over een gedraging van het Arrondissementsparket te Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de minister van Justitie een aantal specifieke vragen gesteld. Tevens werd bij het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond een afschrift opgevraagd van enkele relevante stukken.

Ten slotte werd bij het ministerie van Financiën informatie opgevraagd naar aanleiding van de ontwikkeling en invoering van een landelijk plan van aanpak inzake beslag-legging.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De minister van Justitie deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van de politie Rotterdam-Rijnmond gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 20 december 2001 namen enkele ambtenaren van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond verzoekers Opel Kadett in beslag onder de heer D. In het proces-verbaal schreven de ambtenaren van politie dat de inbeslagneming in overleg met de parketsecretaris van het arrondissementsparket had plaatsgevonden op grond van artikel 107 Wegenverkeerswet 1994; de beslagene bezat namelijk geen geldig rijbewijs. Eerder die dag was dezelfde persoon reeds door de politie aangehouden voor zowel het rijden onder invloed als het rijden zonder rijbewijs. De politie had hem daarvoor een rijverbod opgelegd. De verbalisanten merkten in hun proces-verbaal op dat de beslagene zowel het kentekenbewijs van de Opel Kadett in zijn bezit had, als een ander kentekenbewijs. Beide kentekenbewijzen stonden op naam van verzoeker, met wie de verbalisanten diezelfde ochtend telefonisch contact opnamen om hem in te lichten over de inbeslagneming. Verzoeker had daarbij aangegeven dat hij de Opel had uitgeleend aan zijn zoon en dat hij de beslagene niet kende.

Een ontvangsbewijs voor inbeslagneming werd aan de beslagene uitgereikt. In dit ontvangsbewijs werd gewezen op de mogelijkheid tot beklag tegen de inbeslagneming.

2. Verzoeker schreef bij brief van 11 februari 2002 het volgende aan de parketsecretaris van het Openbaar Ministerie te Rotterdam:

"Op 18 (20; N.o.) december 2001 werd mijn motorvoertuig in beslag genomen doordat de bestuurder, de heer D. niet over de nodige documenten beschikte. De volgende (zelfde; N.o.) dag werd ik gebeld door de politie die mij meedeelde dat het voertuig dat aan mij

toebehoorde in beslag was genomen en een beslissing tot afgifte door de parketsecretaris zou worden genomen. Hiervan zou ik schriftelijk bericht ontvangen.

In de eerste week van januari 2002 begaf ik mij naar het buro Haagseveer om te informeren, doordat ik nog steeds geen bericht had ontvangen. Op het buro zijnde werd mij door de dienstdoende agent medegedeeld dat ik rustig moest wachten op een schrijven van u. In de maand januari ben ik nog tot 3 maal toe naar het desbetreffende buro geweest om te informeren over mijn voertuig, doch kreeg steeds te horen dat ik rustig op een schriftelijk antwoord/bericht moest wachten.

Doordat een schrijven weg bleef, begaf ik mij op zondag 10 februari omstreeks 20.45 uur voor de zoveelste keer naar het buro Haagseveer. Van de dienstdoende agent van politie kreeg ik te horen dat ik mijn motorvoertuig de volgende dag, dus op maandag 11 februari, kon ophalen aan de Boezembrocht te Rotterdam.

Vol goede moed begaf ik mij op maandag omstreeks 12.30 uur naar de Boezembrocht, alwaar ik tot mijn grote verbazing kreeg te horen dat mijn voertuig was vernietigd en dat ik daaromtrent een schrijven moet hebben ontvangen.

Gelet op het bovenstaande deel ik u mede dat ik nimmer enig schrijven van u of enig ander persoon heb ontvangen voor het ophalen van mijn motorvoertuig. Bovendien heb ik niemand toestemming gegeven tot vernietiging van bovenvermeld voertuig.

Ik stel u daarom aansprakelijk voor de geleden schade dat neer komt op een bedrag van € 1500,- Hopende op een snelle reactie uwerzijds, verblijf ik met de meeste hoogachting."

3. De parketsecretaris reageerde namens de officier van justitie bij brief van 18 februari 2002 als volgt:

"In uw brief van 14 februari jongstleden verzoekt u mij om teruggave van bovengenoemde auto, die op 20 december jl. door de politie in beslag werd genomen (onder meer) omdat aan de bestuurder geen geldig rijbewijs was afgegeven.

Ik heb besloten aan uw verzoek niet te voldoen aangezien mij is gebleken dat tegen desbetreffende bestuurder sinds augustus 1996 al vele malen proces-verbaal werd opgemaakt voor hetzelfde feit. Ik zal te zijner tijd, als de zaak dient bij de kantonrechter, verbeurdverklaring van de auto vorderen als bijkomende straf.

Van een toezegging om u schriftelijk te informeren over mijn beslissing, zoals door u wordt gesuggereerd, is mij niets bekend.

Over mijn beslissing kunt u zich beklagen door bij de griffie van de rechtbank alhier een klaagschrift in te dienen (als bedoeld in artikel 552a Wetboek van Strafvordering)."

4. Volgens informatie van het Bureau Wegslepen van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond was de auto op 23 januari 2002 getaxeerd door de Dienst Domeinen en vervolgens op 29 januari 2002 verkocht aan een sloopbedrijf. Voorts zond een medewerker van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond aan de Nationale ombudsman een afschrift van het proces-verbaal invordering kentekenbewijs van de Opel Kadett, waaruit bleek dat dit was ingezonden naar de Rijksdienst voor het Wegverkeer op 25 februari 2002. Als reden van inname stond op het proces-verbaal vermeld dat de eigenaar afstand had gedaan van het voertuig, en dat deze bij opbod was verkocht aan een sloperij.

5. Bij brief van 12 maart 2002 diende verzoeker een klaagschrift in bij de arrondissementsrechtbank te Rotterdam over de inbeslagneming en de vernietiging van de auto. Voorts diende hij een verzoek tot schadeloosstelling in.

6. Bij brief van 1 februari 2003 vulde verzoeker zijn klaagschrift bij de arrondissements-rechtbank als volgt aan:

"...Naar aanleiding van mijn verzoekschrift strekkende tot toekenning van schadeloosstelling, werd ik opgeroepen te verschijnen op 11 december 2002 te 14.20 uur. Bij de behandeling op bovenvermelde datum werd mij medegedeeld dat, de heer D. (de beslagene; N.o.) niet was opgeroepen waardoor de zitting werd verdaagd naar 18 december 2002 te 09.00 uur.

Op woensdag 18 december verscheen ik andermaal op de zitting en werd mij bij de behandeling van de zaak medegedeeld dat er andermaal geen voortzetting kon plaatsvinden daar er administratieve fouten waren gemaakt. De Rechter maakte daarbij de opmerking dat zonder oproep de wet haar weerhield de zaak te behandelen.

Zij deelde mij op de 2e zittingdag en/wel op 18 december 2002 mede dat de zaak in de maand januari 2003 zou dienen en ik daarvoor schriftelijk een oproep zou ontvangen. Tot op de dag van heden heb ik verder niets vernomen en heb ook geen oproep ontvangen om te verschijnen ter openbare terechtzitting van de raadkamer van de rechtbank.

Hierbij maak ik tevens gebruik van de gelegenheid om een aanvullend schadeloosstelling van € 40,- aan te vragen voor elke dag dat ik niet over mijn motorvoertuig kon beschikken. (...)"

7. Ter zitting van 9 mei 2003 gaf de rechtbank te Rotterdam onder meer de volgende beschikking:

"Inhoud van de klacht

Klager beklagt zich over (het voortduren van) de inbeslagneming en (daarmee kennelijk tevens) over het uitblijven van een last tot teruggave van het inbeslaggenomen aan

klager (...)

Klager heeft bij aanvullend klaagschrift tevens toekenning van een vergoeding voor schade ontstaan tengevolge van de inbeslagneming verzocht (...)

Beoordeling van de klacht voor het overige

De officier van justitie heeft tijdens de behandeling van het klaagschrift in openbare raadkamer te kennen gegeven dat het belang van de strafvordering zich niet (meer) tegen teruggave verzet.

De rechtbank zal de officier van justitie volgen in dat standpunt.

In zoverre behoort het beklag daarom gegrond te worden verklaard.

Grond voor teruggave dient vervolgens te worden gevonden in een aanspraak op het voorwerp binnen de regeling van artikel 116 van het Wetboek van Strafvordering.

In beginsel dient dan het inbeslaggenomene te worden terugggegeven aan degene onder wie het inbeslaggenomene in beslag is genomen

Gelet echter op het onderzoek in openbare raadkamer is de rechtbank van oordeel dat klager als belanghebbende onder wie het inbeslaggenomene niet in beslag is genomen, op het eerste gezicht een beter recht op het inbeslaggenomene kan doen gelden dan de beslagene, de heer D.

Teruggave van het inbeslaggenomene aan klager is daarom op het eerste gezicht redelijk en maatschappelijk niet onverantwoord. Immers, uit het onderzoek in openbare raadkamer is de rechtbank genoegzaam gebleken dat klager de rechtmatige eigenaar is van het onder D. inbeslaggenomene.

De rechtbank zal daarom de teruggave van de inbeslaggenomene aan klager gelasten.

De officier van justitie heeft tijdens de behandeling van het klaagschrift in openbare raadkamer meegedeeld dat het inbeslaggenomene inmiddels is vernietigd en te kennen gegeven over te willen gaan tot betaling aan klager van een bedrag van € 450,00 zijnde dit naar haar oordeel de prijs die het voorwerp bij verkoop redelijkerwijze zou hebben opgebracht, als vergoeding van de schade welke hij lijdt tengevolge van evenvermelde vernietiging van het inbeslaggenomene.

Klager heeft tijdens de behandeling van het klaagschrift in openbare raadkamer te kennen gegeven hiermee om hem moverende redenen niet te kunnen instemmen.

De bevoegdheid tot berekening van hetgeen klager toekomt als vergoeding van de schade welke hij lijdt tengevolge van een evenvermelde vernietiging komt de rechtbank niet toe.

(...)

Beslissing

De rechtbank

verklaart klager **niet-ontvankelijk** in zijn klacht, voorzover hij heeft verzocht om toekenning van een vergoeding voor schade ontstaan tengevolge van de inbeslagneming (...);

verklaart het beklag overigens **gegrond** (...);

gelast aan klager **de teruggave** van het inbeslaggenomen (...)"

8. Verzoeker wendde zich bij brief van 2 augustus 2003 tot de officier van justitie te Rotterdam met een verzoek tot het betalen van een schadevergoeding ter hoogte van € 2200. Hij kwam tot dit bedrag omdat de auto over extra voorzieningen, zoals speciale velgen, beschikte, waardoor de waarde volgens hem hoger was dan de het aangeboden bedrag van € 450.

9. Bij brief van 14 oktober 2003 aan verzoeker wees de officier van justitie het gevraagde bedrag af en bleef bij het aanbod om € 450 schadevergoeding te betalen. Hij schreef dat verzoeker de door hem gestelde schade diende te onderbouwen met rekeningen en/of foto's. Indien verzoeker het hier niet mee eens was, kon hij een procedure starten bij de civiele rechter, aldus de parketsecretaris namens de officier van justitie.

10. Verzoeker richtte zich op 22 februari 2004 tot de Nationale ombudsman met een klacht over de hoogte van de aangeboden schadevergoeding. Hij schreef daarin onder meer het volgende:

"Zonder in te gaan op de hoogte van de door mij gevraagde bedragen, bood de Officier van Justitie mij een schade bedrag van € 450,- die haars inziens was gebaseerd op de cataloguswaarde. Ik wierp tegen dat de auto veel meer waarde had, omdat die uit Duitsland was gehaald, vanwege het type en dat ik een aantal voorzieningen had aangebracht, zoals sportvelgen, auto-radio, cd-wisselaar etc.

Omdat de Officier van Justitie niet afweek van haar aanbod, gelastte de rechter een pauze, om ons de gelegenheid te geven nader tot elkaar te komen. Maar ook dat bood geen soelaas: de Officier persisteerde. Zij toonde geen enkel begrip voor mijn argumenten en hetgeen mij was aangedaan. De rechter legde mij uit dat de wet er niet in voorzag, dat zij mijn schade kon vergoeden. Zij adviseerde mij om mij te vervoegen bij de Nationale ombudsman, de voor mij goedkoopste oplossing. Zij stelde voor dat de Officier van Justitie nogmaals telefonisch met mij zou overleggen over de hoogte van het schadebedrag. (...)

Omdat de Officier maar geen contact met mij opnam, heb ik haar op 2 augustus 2003 een brief geschreven en een bedrag van € 2200 gevorderd. (...) Het antwoord op (...) brief was negatief. (...) Tenslotte werd mij meegedeeld dat ik, indien ik het er niet mee eens was, een civiele procedure moest starten (...). Zij deelde mij mee dat ik de overige gestelde schade dien te onderbouwen met nota's, foto's etc. Het wrange is, dat ik reeds bij de zitting heb meegedeeld, dat documenten en nota's betreffende auto en de voorzieningen eveneens in de auto waren en zijn mee vernietigd. Foto's van de velgen, auto-radio etc. heb ik niet. (...)"

11. Omdat verzoeker zijn klacht nog niet aan het Openbaar Ministerie had voorgelegd, diende verzoeker dit eerst te doen. Hij deed dit bij brief van 28 maart 2004.

12. De hoofdofficier van justitie liet verzoeker bij brief van 20 mei 2004 zijn reactie op de klacht weten. Hij schreef onder meer het volgende:

"In een aan u gerichte brief, gedateerd 18 februari 2002, heeft de parketsecretaris aangegeven wat de reden was voor de inbeslagname, en de beslissing om niet te voldoen aan uw verzoek tot teruggave daarvan. Daarin wees de parketsecretaris u ook op het rechtsmiddel tegen die beslissing. Van dat rechtsmiddel heeft u gebruik gemaakt, en de rechtbank heeft naar aanleiding van de behandeling daarvan bij beslissing van 9 mei 2003 gelast tot teruggave.

In verband met de omstandigheid dat het voertuig inmiddels was vernietigd, werd aan u een compensatie ten bedrage van € 450,- overgemaakt. In voornoemde beslissing van de rechtbank werd opgemerkt dat een verschil van mening over de hoogte van de compensatie, een civielrechtelijke aangelegenheid is.

Inbeslagname van de auto was gebaseerd op de bevoegdheid volgens artikel 94, en volgende, Wetboek van Strafvordering, in samenhang met het bepaalde in de Aanwijzing inbeslagname bij verkeersdelicten van het College van procureurs-generaal (...). De vernietiging van de auto was geen gevolg van een beslissing van de zijde van de parketsecretaris, doch had te maken met de geldende wetsbepalingen. In het Besluit Inbeslaggenomen Voorwerpen (...) wordt (en werd) een auto met een waarde van minder dan € 450 aangemerkt als een voorwerp dat niet voor opslag geschikt is. (...) Door het Openbaar Ministerie werd jaren geleden al gebruik gemaakt van de bevoegdheid omschreven in artikel 117 Wetboek van Strafvordering tot het verlenen van een machtiging aan de bewaarder (i.c.: Domeinen) tot vernietiging van auto's met die waarde. Een inbeslaggenomen auto wordt dus op grond van het vorenstaande vernietigd, zodra die waarde is vastgesteld door de bewaarder (...). Ingevolge het bepaalde in artikel 119 Wetboek van Strafvordering wordt in geval van een last tot teruggave (zoals de rechtbank op 9 mei 2003 deed) overgegaan tot uitbetaling van die geschatte waarde.

De eertijds bij de behandeling van uw klaagschrift betrokken officier van justitie heeft blijkbaar in verband met deze wettelijke regeling voornoemd bedrag ad € 450 als uitgangspunt genomen voor de bepaling van de hoogte van het bedrag ter compensatie van de vernietigde auto; naar later bleek een royale compensatie aangezien de waarde door de Domeinen werd geschat op € 220.

Ik concludeer dan ook dat de afwikkeling van de inbeslagname in deze kwestie in overeenstemming was met de betreffende wettelijke bepalingen, en dat er sprake was van een ruime vergoeding."

B. Standpunt verzoeker

Verzoekers standpunt staat samengevat weergegeven onder Klacht. Verder is zijn standpunt neergelegd in zijn brieven die hiervoor zijn opgenomen onder A.2 en A.10.

C. Standpunt minister van Justitie

In zijn brief van 27 september 2004 aan de Nationale ombudsman, liet de minister van Justitie zijn reactie op de klacht weten. Hij schreef onder meer als volgt:

"Feitelijk verloop

Uit de documenten in het dossier en uit informatie van de hoofdofficier van het arrondissementsparket te Rotterdam blijkt het volgende.

De auto van verzoeker is op 20 december 2001 in beslag genomen onder de bestuurder, een ander dan verzoeker, in verband met verdenking van overtreding van artikel 107 van de Wegenverkeerswet (bezit van rijbewijs voor het besturen van een motorrijtuig), met name omdat ten aanzien van deze bestuurder al dertien keer proces-verbaal was opgemaakt vanwege verdenking niet aan dat verkeersvoorschrift te hebben voldaan.

Op 20 december 2001 heeft de politie Rotterdam-Rijnmond verzoeker telefonisch geïnformeerd over het feit dat zijn auto in opdracht van het Openbaar Ministerie in beslag was genomen.

Op 11 februari 2002 heeft verzoeker schriftelijk aan de officier van justitie gevraagd om teruggave van zijn auto.

Bij brief van 18 februari 2002 heeft de parketsecretaris namens de officier van justitie aan verzoeker meegedeeld dat de auto niet zal worden teruggegeven omdat de officier van justitie bij de kantonrechter verbeurdverklaring van de auto wil vorderen. Tevens informeert de parketsecretaris verzoeker over de mogelijkheid zich over de inbeslagneming te beklagen door bij de griffie van de arrondissementsrechtbank een klaagschrift ex artikel 552a Wetboek van Strafrecht in te dienen.

Bij brief van 12 maart 2002 dient verzoeker een klaagschrift in bij de griffie van de arrondissementsrechtbank te Rotterdam. Hij stelt in zijn klaagschrift dat zijn auto inmiddels zelfs is vernietigd en dat de parketsecretaris daarvan blijkens de brief van 18 februari 2002 niet op de hoogte lijkt te zijn. Verzoeker stelt de parketsecretaris en/of justitie aansprakelijk voor de door de vernietiging van zijn auto geleden schade.

Bij brief van 4 december 2002 wordt verzoeker opgeroepen voor de behandeling van zijn klaagschrift op 11 december 2002.

Bij brief van 1 februari 2003 vraagt verzoeker wanneer de zaak behandeld zal worden (uit hetgeen hij schrijft komt naar voren dat de behandeling eerder niet mogelijk was door afwezigheid ter zitting van de beslagene) en dient hij een aanvullende eis tot schadevergoeding in.

Bij beslissing van 9 mei 2003 bepaalt de meervoudige kamer van de arrondissements-rechtbank te Rotterdam dat de auto aan verzoeker moet worden teruggegeven. Bij brief van 2 augustus 2003 aan de officier van justitie vraagt verzoeker om een vergoeding van € 2200 ter zake van de door hem geleden schade.

Bij brief van 13 oktober 2003 wijst de parketsecretaris namens de officier van justitie de gevraagde vergoeding af en biedt (nogmaals) aan om ter zake € 450 te betalen.

Bij brief van 28 maart 2004 klaagt verzoeker bij de hoofdofficier van justitie te Rotterdam over de gang van zaken. Hij vraagt daarnaast om hem - naast de inmiddels overgemaakte € 450 - genoegzaam te compenseren voor de schade die hij door het onrechtmatig optreden van de overheid heeft geleden.

Bij brief van 20 mei 2004 antwoordt de hoofdofficier van justitie op de klacht van verzoeker. De conclusie van de hoofdofficier is dat de afwikkeling van het beslag in overeenstemming is geweest met de wettelijke voorschriften en dat er sprake is geweest van een ruime vergoeding, nu de waarde door de Dienst Domeinen was bepaald op € 220 maar een bedrag van € 450 is betaald.

C. Beoordeling klacht

Eerste klachtonderdeel

Dit eerste klachtonderdeel heeft betrekking op het feit dat de auto na de inbeslagneming niet spoedig aan bezoeker is terugbezorgd. Het is echter niet zo dat het Openbaar Ministerie een auto die in beslag is genomen onder een derde aan de rechthebbende dient terug te bezorgen. Ter toelichting moge het volgende dienen. Beslagneming in een zaak als deze vindt plaats conform de regelingen die van toepassing zijn op het strafvorderlijk beslag, namelijk artikel 94 Wetboek van Strafvordering en de Aanwijzing inbeslagname bij verkeersdelicten van het College van procureurs-generaal. In het onderhavige geval is de

auto in beslag genomen, omdat degene die de auto bestuurt herhaaldelijk wegens het rijden zonder rijbewijs was aangehouden en veroordeeld en omdat ter zitting mogelijk verbeurdverklaring van de auto zou worden gevorderd. Dit is conform de geldende regelgeving. De rechthebbende is van het beslag in kennis gesteld. Indien de rechthebbende om afgifte van het in beslaggenomen voorwerp vraagt en het Openbaar Ministerie zich daartoe niet in staat acht, stelt het Openbaar Ministerie de rechthebbende in kennis van zijn beklagmogelijkheden op grond van de artikelen 552a tot en met 552c van het Wetboek van Strafvordering. De parketsecretaris heeft hieraan met zijn brief van 18 februari 2002 aan verzoeker voldaan.

Gelet op het voorgaande ben ik van mening dat het eerste klachtonderdeel ongegrond is.

Tweede klachtonderdeel

Het tweede klachtonderdeel heeft betrekking op het feit dat het Openbaar Ministerie de vernietiging van de auto in kwestie niet heeft voorkomen. Na in beslagneming is de auto in bewaring gegeven aan de Dienst Domeinen. Deze Dienst is bevoegd tot het vernietigen van voorwerpen die niet voor opslag geschikt zijn op grond van een (doorlopende) machtiging van het Openbaar Ministerie op grond van artikel 117 van het Wetboek van Strafvordering; N.o.). Onder deze voorwerpen worden ook begrepen auto's met een waarde van minder dan € 450.

Omdat de geschatte waarde van de auto in kwestie € 220 bedroeg is de Dienst Domeinen overgegaan tot vernietiging. Omdat niet de officier van justitie maar de Dienst Domeinen de beslissing tot vernietiging heeft genomen, waarbij ten overvloede zij opgemerkt dat de Dienst Domeinen hiertoe bevoegd was, was de officier van justitie niet op de hoogte van het feit dat de auto was vernietigd.

Gelet op het voorgaande ben ik van mening dat het tweede klachtonderdeel ongegrond is.

Derde klachtonderdeel

Het derde klachtonderdeel betreft het feit dat het Openbaar Ministerie verzoeker in de periode tussen 20 december 2001 en 11 februari 2002 niet heeft geïnformeerd over de wijze waarop hij zijn auto kon terugkrijgen. De vraag is of het Openbaar Ministerie hiertoe gehouden was.

De hoofdregel van artikel 116 WvSv luidt dat een voorwerp waarop beslag is gelegd in principe wordt teruggegeven aan de beslagene. Indien de officier van justitie voor-nemens is verbeurdverklaring van het voorwerp dat in beslag is genomen te vragen, terwijl de beslagene nog ter terechtzitting zal moeten worden berecht, zal dit op dezelfde zitting gebeuren. De officier van justitie kan hiertoe op grond van de wettelijke bepalingen omtrent het beslag besluiten en is niet verplicht de rechthebbende ter zake te informeren. Dit moet hij wel doen indien de rechthebbende om teruggave verzoekt. Hiervoor geldt hetgeen is

hiervoor is opgenomen bij de beoordeling van het eerste klachtonderdeel.

Gelet op het voorgaande ben ik van mening dat het derde klachtonderdeel ongegrond is.

Tenslotte klaagt verzoeker erover dat de hem geboden - en inmiddels betaalde - schadevergoeding ad € 450 te laag is. Volgens artikel 117 van het Wetboek van Strafvordering blijft het beslag na vervreemding van het inbeslaggenomen voorwerp rusten op de verkregen opbrengst. Indien tot teruggave wordt beslist moet in plaats van het voorwerp de opbrengst worden uitgekeerd. Kennelijk met het oog op het feit dat slechts voorwerpen met een geschatte waarde van minder dan € 450 op grond van de gegeven machtiging mogen worden vernietigd heeft de officier van justitie deze bovengrens van € 450 genomen om de hoogte van de uit te keren schadevergoeding te bepalen. Achteraf bleek dat de waarde van de auto door de Dienst Domeinen was bepaald op € 220.

Met de hoofdofficier van justitie in zijn brief van 20 mei 2004 aan verzoeker ben ik dan ook van mening dat de uitgekeerde schadevergoeding aan verzoeker redelijk was..."

D. Nadere vragen van de Nationale ombudsman

Bij brief van 4 november 2004 stelde de Nationale ombudsman de volgende aanvullende vragen aan de minister van Justitie:

- "1. U schrijft dat de politie Rotterdam-Rijnmond verzoeker op 20 december 2001 telefonisch heeft geïnformeerd over de inbeslagneming. Kan ik hieruit afleiden dat er geen schriftelijke kennisgeving aan verzoeker is verstuurd met informatie over een beklagmogelijkheid?
2. Uit uw schets van het feitelijk verloop leid ik af dat er kennelijk is geconcludeerd dat verzoeker redelijkerwijs had kunnen vermoeden dat de heer D. geen rijbewijs had en toch met verzoekers auto zou gaan rijden (vgl. artikel 33a lid 2 Sr). Is dit juist en kunt u dan aangeven om welke reden deze kennelijke conclusie is getrokken?
3. De Aanwijzing inbeslagneming bij verkeersdelicten voorziet in inbeslagneming van het voertuig op grond van een eerste overtreding van artikel 107 WVV, met teruggave van de auto aan een gemachtigde bestuurder. Voorziet deze of een andere aanwijzing in een situatie als de onderhavige waarin iemand meerdere malen is aangehouden voor overtreding van artikel 107 WVV?
4. U schrijft dat de parketsecretaris bij brief van 18 februari 2002 aan verzoeker heeft medegedeeld dat de officier van justitie bij de rechter verbeurdverklaring van de auto wilde vorderen. Ter zitting op 9 mei 2003 heeft de officier van justitie echter verklaard dat het belang van de strafvordering zich niet (meer) tegen teruggave verzette. Kunt u aangeven waarom en op welk moment de officier van justitie van mening is veranderd, dat het belang van de strafvordering zich niet langer meer tegen teruggave verzette?"

E. Nadere reactie minister van Justitie

Bij brief van 7 januari 2005 reageerde de minister van Justitie als volgt op de aanvullende vragen:

"Vraag 1 betreft uw vraag of er een schriftelijke kennisgeving aan verzoeker is gestuurd met informatie over een beklagmogelijkheid.

Uit het strafdossier kan worden opgemaakt dat aan verzoeker geen schriftelijke kennisgeving is gegeven. Een bewijs van ontvangst is uitgereikt aan de beslagene.

Onder 2 vraagt u of en om welke reden de conclusie is getrokken dat verzoeker redelijkerwijs had kunnen vermoeden dat de heer D. geen rijbewijs had en toch met verzoekers auto zou gaan rijden, omdat u uit de beschrijving van het feitelijk verloop uit mijn eerste reactie constateert dat dit kennelijk is geconcludeerd.

Uit het feitelijk verloop blijkt dat de officier van justitie het voornemen heeft gehad om verbeurdverklaring te vorderen. Dit is onder andere mogelijk als de beslagene eigenaar zou zijn of als zou zijn voldaan aan artikel 33a lid 2 Sr. Uit aanvullende informatie van het parket Rotterdam blijkt dat aanleiding bestond om aan te nemen dat de heer D. wellicht zelf eigenaar was, omdat de heer D. sprak over "zijn auto" en omdat hij zowel van deze auto als van nog een andere auto de kentekenbewijzen in zijn bezit had. Mede gelet op het grote aantal overtredingen wegens hetzelfde feit zou verbeurdverklaring in dat geval tot de mogelijkheden behoren. Het is dus niet zo dat kennelijk is geconcludeerd dat verzoeker redelijkerwijs had kunnen vermoeden dat de heer D. zonder rijbewijs zou gaan rijden. Ook dit zou overigens nog worden onderzocht, met name op grond van de recidivegegevens van de heer D.

Uw derde vraag betreft de Aanwijzing inbeslagneming bij verkeersdelicten, namelijk of deze of een andere aanwijzing voorziet in een situatie als de onderhavige.

In de door u genoemde Aanwijzing is inbeslagneming bij herhaalde overtreding van artikel 107 Wegenverkeerswet 1994 (binnen drie jaar) expliciet voorgeschreven.

Tenslotte vraagt u of ik kan aangeven waarom en op welk moment de officier van justitie van mening is veranderd met betrekking tot de eventuele vordering tot verbeurdverklaring van de auto van verzoeker.

Gelet op het feit dat de zaak - met inbegrip van het klaagschrift ex. art. 552a Sv - in de periode tussen de inbeslagneming en de uiteindelijke uitspraak van de rechtbank te Rotterdam op 9 mei 2003, al een aantal keren werd ingepland, maar pas de derde keer inhoudelijk kon worden behandeld, heeft de officier van justitie ter voorbereiding van de behandeling kunnen zien dat mogelijk niet de heer D. maar verzoeker eigenaar van de auto was, waardoor een vordering tot verbeurdverklaring niet meer in de rede lag. Op welk

moment de officier dit heeft gesignaleerd valt niet meer te achterhalen."

F. TELEFONISCHE reactie verzoeker

Verzoeker liet in reactie op aanvullende antwoorden van de minister van Justitie nog weten aan de Nationale ombudsman dat het kentekenbewijs van zijn auto thuis lag op het moment dat de auto onder een derde in beslag werd genomen. Bovendien stond het kentekenbewijs op naam van verzoeker. Hij ging ervan uit dat de politie hem als eigenaar van de auto had kunnen opsporen, omdat ze het kenteken in hun systemen hadden gecontroleerd. Ten slotte gaf hij aan dat de officier van justitie ter zitting had aangegeven dat ze hadden nagegaan dat degene onder wie de auto in beslag was genomen altijd andere auto's had gebruikt, en pas éénmaal verzoekers auto.

G. AANVULLENDE INFORMATIE VAN HET REGIONALE POLITIEKORPS ROTTERDAM-RIJNMOND

Een ambtenaar van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond liet telefonisch weten aan de Nationale ombudsman dat in het registratiesysteem van de politie geen melding was te vinden dat verzoeker bij het politiebureau was geweest om te vragen over teruggave van de auto. Dit betekende echter evenmin dat verzoeker niet bij het politiebureau was geweest om te informeren naar zijn auto. Voorts gaf hij aan dat uit het registratiesysteem viel te achterhalen dat de politie het proces-verbaal van inbeslagneming tussen 14 januari 2002 en 4 februari 2002 had ingezonden naar het parket. Op de vraag of de politie het parket na de inbeslagneming had geïnformeerd over het feit dat de auto toebehoorde aan een ander dan de beslagene, kon deze ambtenaar aangeven dat in het proces-verbaal stond geregistreerd dat om 8.15 uur het verhoor van de verdachte had plaatsgevonden, terwijl om 9.20 uur was gebeld met verzoeker. In de tussentijd was telefonisch overlegd met de parketsecretaris over de inbeslagneming. Hieruit viel echter niet met zekerheid af te leiden of de politie de parketsecretaris over de eigenaar had ingelicht.

Een collega van de Dienst Wegslepen gaf aan dat de auto op 23 januari 2002 was getaxeerd en op 29 januari 2002 was verkocht aan de sloperij.

H. AANVULLENDE INFORMATIE VAN het ministerie van financiën

Naar aanleiding van landelijke ontwikkelingen met betrekking tot beslaglegging en met het oog op een eventuele aanbeveling in deze zaak, vroeg de Nationale ombudsman onder meer het ministerie van Financiën en het College van procureurs-generaal om inlichtingen. Op 11 juli 2005 ontving de Nationale ombudsman van het ministerie van Financiën het volgende bericht:

"Het Landelijk Beslaghuis beoogt om door fundamentele procesaanpassingen de afhandeling van inbeslaggenomen goederen sterk te verbeteren. Daarbij wordt onder meer

uitgegaan van bundeling van alle relevante keteninformatie op één plek, ondersteund door één systeem. Het Openbaar Ministerie neemt op basis van de beschikbare informatie een besluit. Verwerking van het voorwerp door Domeinen begint pas na beslissing door het Openbaar Ministerie.

Het totale ketenproces gaat zowel gestroomlijnder als efficiënter verlopen. De afhandelingstermijn wordt sterk verkort en beter bewaakt. Het Landelijk Beslaghuis is een project waarin samenwerken Domeinen, het Openbaar Ministerie en de Politie. Het is de bedoeling dat gedurende het komende jaar het Landelijk Beslaghuis wordt ingevoerd in het hele land. De inleidende fase van een eerste pilot is inmiddels gestart in de regio Haaglanden."

I. AANVULLENDE INFORMATIE VAN de rechtbank te Rotterdam

Een medewerker van de Nationale ombudsman heeft in het kader van het onderzoek telefonisch informatie ingewonnen bij de rechtbank te Rotterdam. In het registratiesysteem van de rechtbank is vermeld dat de heer D. op 7 mei 2002 door de politierechter is veroordeeld wegens het rijden onder invloed op 20 december 2001. De politierechter heeft voorts een ontzegging van de rijbevoegdheid opgelegd. Uit het vonnis blijkt niet dat de officier van justitie ter zitting verbeurdverklaring van de auto heeft gevorderd.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafrecht

Artikel 33a, eerste en tweede lid

"1. Vatbaar voor verbeurdverklaring zijn:

a. voorwerpen die aan de veroordeelde toebehoren of die hij geheel of ten dele ten eigen bate kan aanwenden en die geheel of grotendeels door middel van het strafbare feit zijn verkregen;

(...)

2. Voorwerpen als bedoeld in het eerste lid onder a tot en met e die niet aan de veroordeelde toebehoren kunnen alleen verbeurd worden verklaard indien:

a. degene aan wie zij toebehoren bekend was met hun verkrijging door middel van het strafbare feit of met het gebruik of de bestemming in verband daarmee, dan wel die verkrijging, dat gebruik of die bestemming redelijkerwijs had kunnen vermoeden, of

b. niet is kunnen worden vastgesteld aan wie zij toebehoren."

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 94, tweede en derde lid

"2. Voorts zijn vatbaar voor inbeslagneming alle voorwerpen welker verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer kan worden bevolen.

3. Van de inbeslagneming van een voorwerp wordt, ook in geval de bevoegdheid tot inbeslagneming toekomt aan de rechter-commissaris of de officier van justitie, door de opsporingsambtenaar een kennisgeving van inbeslagneming opgemaakt. Zoveel mogelijk wordt aan degene bij wie een voorwerp is in beslag genomen, een bewijs van ontvangst afgegeven."

Artikel 116

"1. Zodra het belang van de strafvordering zich niet meer verzet tegen de teruggave van een inbeslaggenomen voorwerp, doet het openbaar ministerie dit teruggeven aan degene bij wie het is in beslag genomen.

2. Indien deze ten overstaan van de rechter-commissaris, de officier van justitie of een andere opsporingsambtenaar schriftelijk verklaart afstand te doen van het voorwerp, kan het openbaar ministerie:

a. het voorwerp doen teruggeven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt;

b. gelasten dat het voorwerp ten behoeve van de rechthebbende in bewaring zal blijven, indien teruggave aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, nog niet mogelijk is;

c. in geval degene bij wie het voorwerp is in beslag genomen verklaart dat het hem toebehoort, gelasten dat daarmee wordt gehandeld als ware het verbeurd verklaard of onttrokken aan het verkeer.

3. Wordt een verklaring als bedoeld in het tweede lid niet afgelegd, dan kan het openbaar ministerie de beslissing onder a of b alsnog nemen, indien degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen, zich niet binnen veertien dagen nadat het openbaar ministerie hem schriftelijk kennis heeft gegeven van het voornemen tot zodanige beslissing, daarover heeft beklagd of het door hem ingestelde beklag ongegrond is verklaard. Op het beklag is Titel IX van het Vierde Boek van overeenkomstige toepassing.

(...)

6. De in dit artikel bedoelde beslissingen laten ieders rechten ten aanzien van het voorwerp onverlet."

Artikel 117

"1. De inbeslaggenomen voorwerpen worden niet vervreemd, vernietigd, prijsgegeven of tot een ander doel dan het onderzoek bestemd, tenzij na verkregen machtiging.

2. De in het eerste lid bedoelde machtiging kan door het Openbaar Ministerie worden verleend ten aanzien van voorwerpen

(...)

b. waarvan de kosten van de bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot hun waarde;

(...)

3. De in het eerste lid bedoelde machtiging is gericht tot de bewaarder of aan de ambtenaar die de voorwerpen in afwachting van hun vervoer naar de bewaarder onder zich heeft. Degene aan wie de machtiging is gericht, draagt zorg voor de bepaling van de waarde die het voorwerp op dat moment bij verkoop redelijkerwijs zou hebben opgebracht.

(...)."

Artikel 119, tweede lid

"Indien de bewaarder niet aan de last tot teruggave kan voldoen, omdat de bewaring van het voorwerp overeenkomstig de machtiging, bedoeld in artikel 117, tweede lid, dan wel op de wijze voorzien in artikel 118, derde lid, is beëindigd, gaat de bewaarder over tot uitbetaling van de prijs, die het voorwerp bij verkoop door hem heeft opgebracht of redelijkerwijze zou hebben opgebracht."

Artikel 552ca, eerste en tweede lid

"1. Zodra het openbaar ministerie reden heeft om aan te nemen dat een inbeslaggenomen voorwerp niet uitsluitend aan de verdachte toebehoort, doet het de nodige naspeuringen naar degene, die als rechthebbende zou kunnen gelden en stelt het, wanneer het toepassing wil geven aan het bepaalde in artikel 116, derde lid, degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen in kennis van de bevoegdheden die deze heeft ingevolge artikel 552a.

2. Indien een ander dan de beslagene het openbaar ministerie verzoekt om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 116, derde lid, stelt het deze ander, wanneer het zich daartoe buiten staat acht, in kennis van de bevoegdheden die deze heeft ingevolge de artikelen 552a tot en met 552c."

2.1. De regeling van de bewaring en teruggave van inbeslaggenomen voorwerpen is herzien bij Wet van 12 april 1995, Stb. 254, in werking getreden op 1 januari 1996.

De Memorie van Toelichting bij genoemd wetsvoorstel (Kamerstukken 23 692, nr. 3) houdt onder meer het volgende in:

"Het wetsvoorstel strekt er in de eerste plaats toe de positie van de rechthebbende aan wie het voorwerp door een strafbaar feit is onttrokken te versterken door een snellere teruggave te bevorderen.

(...)

Bij iedere inbeslagneming dient het Openbaar Ministerie zich de volgende vragen te stellen:

- kan het voorwerp terug naar de beslagene of doet deze afstand van het voorwerp;
- is er een andere - al dan niet bekende - rechthebbende;
- is het voorwerp geschikt voor bewaring of kan het met een machtiging worden vervreemd of vernietigd.

(...)

Er bestaat dan ook zeer bepaald behoefte aan de mogelijkheid bij de vraag of voorwerpen voor opslag geschikt zijn, ook het aspect te betrekken van de kosten die aan bewaring zijn verbonden. In artikel 117, tweede lid, Sv wordt aan het criterium van de (on)geschiktheid voor opslag dan ook toegevoegd dat van de kosten van bewaring van het voorwerp in verhouding tot de waarde ervan. Bij dat laatste zal ook rekening moeten worden gehouden met de waardevermindering die in concreto tijdens de bewaring is te verwachten. Daaruit vloeit eveneens voort dat ten aanzien van vervangbare voorwerpen, zoals daar zijn auto's, vaartuigen en video- en audioapparatuur, het risico van bewaring en waardevermindering kan worden beperkt door een snelle vervreemding. Het beslag komt daarna op de opbrengst daarvan te rusten en kan bij een eventuele last tot teruggave gemakkelijk worden gerestitueerd. Het Openbaar Ministerie moet in staat worden geacht een goede prognose te maken over het uiteindelijke lot van de inbeslaggenomen voorwerpen, zodat in het grootste deel van de zaken de vordering tot verbeurdverklaring, onttrekking aan het verkeer of ontneming van het wederrechtelijk voordeel door de rechter wordt gevolgd.

(...)

Het beleid is er primair op gericht de duur van de bewaring te beperken; dat leidt ertoe dat eerst moet worden gezien of het voorwerp aan de beslagene of een derderechthebbende kan worden teruggegeven, daarna of een machtiging tot vervreemding of vernietiging kan

worden verstrekt, en in de laatste plaats of de bewaring in afwachting van de einduitspraak moet voortduren.

(...)"

2.2. In de Nota naar aanleiding van het verslag bij gemeld wetsvoorstel (nr. 5) staat - voor zover hier van belang - het volgende vermeld:

"Na iedere inbeslagneming op grond van artikel 94 Sv dient de officier van justitie het volgende beslissingsschema af te werken:

- moet het beslag op het voorwerp ten behoeve van de strafvordering voortduren;

zo neen:

- teruggave aan de beslagene of;

- teruggave aan een andere rechthebbende,

- vernietiging na afstand door de beslagene;

zo ja:

- geschikt voor bewaring;

zo neen:

- vervreemding of

- vernietiging (voorwerpen vatbaar voor onttrekking aan het verkeer)."

3. Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (BIV), besluit van 24 mei 2002,

Stb. 259.

Artikel 10, derde lid, aanhef en onder sub 1

"Onder de voorwerpen, bedoeld in artikel 117, tweede lid, onder b, van het Wetboek van Strafvordering, waarvan de kosten van bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot hun waarde, zijn in ieder geval begrepen:

1. motoren en auto's of onderdelen daarvan met een waarde van minder dan € 450."

4. Handleiding Inbeslagneming (artikel 94 WvSv), van 7 november 2000, Bijlage 1: bijzondere voorwerpen, voor zover relevant:

"Auto's

De Dienst der Domeinen is door het OM gemachtigd auto's die een waarde hebben tussen € 0 en € 2.200 te vervreemden. De auto's worden eerst naar de Dienst der Domeinen overgebracht alwaar een beschrijving, een waardebepaling en een foto van de betreffende auto wordt gemaakt. Binnen enkele weken na de datum van inbeslagneming worden auto's met een waarde beneden de € 450 vernietigd. (...) Het beslag blijft rusten op de na de verkoping verkregen opbrengst.

Het parket ontvangt geen verzoeken van de politie meer om inbeslaggenomen auto's met een waarde beneden de € 2.200 te deponeren bij de Dienst der Domeinen. De kosten van het rechtstreeks bij de politiebureaus weghalen van deze auto's worden door de Dienst der Domeinen uit de opbrengsten betaald en zullen dus niet bij de parketten in rekening worden gebracht..."

5. Aanwijzing inbeslagneming bij verkeersdelicten

"2. De inbeslagneming

(...)

Inbeslagneming van het gehele voertuig komt ook in aanmerking als de verkeersveiligheid dat vereist, bijvoorbeeld als een verdachte bij herhaling met een voertuig een ernstig verkeersdelict pleegt.

(...)

7. Deponeren van het beslag

De inbeslaggenomen voorwerpen worden, tenzij de officier van justitie op grond van artikel 117, tweede lid WvSv machtiging tot vernietiging geeft, onder de hoede gesteld van een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen bewaarder. Dit geschiedt op last van het OM en geschiedt na schriftelijke ontvangst van het proces-verbaal. Totdat het OM over het depot of de teruggave heeft beslist, blijft het voorwerp onder de hoede van de politie, die voor een voorlopige opslag zorgt en daarvan de kosten draagt.

8. Het proces-verbaal

Bij inbeslagneming wordt steeds proces-verbaal opgemaakt. Dat geschiedt ook als van inbeslagneming wordt afgezien omdat het voorwerp is hersteld of vernietigd. Het proces-verbaal wordt met de kennisgeving van inbeslagneming en een eventuele afstandsverklaring rechthebbende aan het OM toegezonden.

Een snelle inzending is nodig om op korte termijn een beslissing over de afwikkeling van het in verkeerszaken vaak omvangrijke beslag te kunnen verkrijgen.

Om te bevorderen dat het proces-verbaal op het parket de vereiste aandacht krijgt, wordt door de politie op de voorzijde daarvan met rood het woord BESLAG vermeld. Eventuele bijzonderheden worden steeds in het proces-verbaal vermeld. Daarbij valt te denken aan de reparatie van een voertuig, nadat het kentekenbewijs is ingenomen, het afzien van inbeslagneming omdat het voorwerp vernietigd is, het doen van afstand of een verzoek tot teruggave van het beslag.

(...)

9. Aanwijzingen omtrent inbeslagneming bij een aantal overtredingen van wegenrekeerswetgeving

Delict

Overleg OM vereist

Bijzonderheden

(als regel)

WWV 1994

(...)

107 WWV 1994

Neen

Bij eerste overtreding teneinde voortzetting van het delict te verhinderen, in beslag nemen, doch aan een door de eigenaar/ houder gemachtigde bestuurder teruggeven

6. Rapport 1999/364 van de Nationale ombudsman van 23 augustus 1999

In dit rapport overwoog de Nationale ombudsman dat de hoofdofficier van justitie te Haarlem in redelijkheid had kunnen besluiten de algemene machtiging tot vernietiging van voorwerpen aan de Dienst Domeinen te verlenen, gelet op de strikte omschrijving van voorwerpen waarvan de kosten van bewaring niet in redelijke verhouding staan tot hun waarde in het BIV. De Nationale ombudsman overwoog tevens dat een fout van de Dienst Domeinen betreffende vernietiging van een auto het arrondissementsparket moest worden aangerekend, gelet op de verantwoordelijkheid van het parket voor inbeslaggenomen voorwerpen.